

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **T. K. H. N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
v ČR bytem XXX
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu vedeném pod sp. zn. OAM-14691/ZM-2023

takto:

- I. Ministerstvu vnitra se ukládá povinnost věcně rozhodnout v řízení o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu vedeném pod sp. zn. OAM-14691/ZM-2023, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 270 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, neboť ke dni podání žaloby doposud nerozhodl věcně o její žádosti v řízení o vydání zaměstnanecké karty v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-14691/ZM-2023.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně úvodem zrekapitulovala průběh správního řízení. Uvedla, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2025, čj. 57 A 6/2024-34, bylo zrušeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (Komise) ze dne 22. 4. 2024, č. j. MV-43245-4/SO-2024, a rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2023, č. j. OAM-14691-14/ZM-2023, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek soudu byl doručen žalobkyni dne 25. 2. 2025. Žalovaný však o žádosti žalobkyně do dne podání žaloby nerozhodl. Žalobkyně proto podala dne 12. 5. 2025 žádost o opatření proti nečinnosti ke Komisi. Dne 10. 6. 2025 bylo žalobkyni doručeno opatření proti nečinnosti Komise ze dne 9. 6. 2025, č. j. MV-80909-3/SO-2025, kterým byla žalovanému stanovena lhůta do 60 dnů od výsledku účastníka řízení a svědka. Opatření je natolik neurčité, že jím vlastně žádná lhůta žalovanému pro vydání rozhodnutí stanovena nebyla. Žalobkyni tak nebyla poskytnuta nadřízeným orgánem žádná ochrana proti nečinnosti žalovaného.
3. Žalobkyně shrnula, že do dnešního dne nebylo žalovaným v rozporu se zákonem rozhodnuto, žalobkyně vyčerpala prostředky na ochranu proti nečinnosti, proto je oprávněna domáhat se ochrany soudní žalobou.
4. Žalobkyně žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci správního řízení o žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Vyjádření žalovaného

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a popřel, že by byl nečinný. Prováděl a provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Posledním jeho úkonem bylo předvolání žalobkyně k výsledku ze dne 6. 6. 2025 na den 8. 7. 2025. Žalobkynin zmocněný zástupce písemností ze dne 11. 6. 2025 požádal o odročení výsledku.
6. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyslovil nesouhlas, a pro posouzení důvodnosti žaloby postačoval obsah správního spisu, jímž se dokazování neprovádí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8. Žalobkyně je ve věci aktivně legitimována, neboť je její aktivní legitimace spojena jednak se subjektivním přesvědčením, že je žalovaný správní orgán nečinný, a dále, že došlo k vyčerpání prostředků ochrany před nečinností správního orgánu. Žalobkyně vylicila důvody, pro které považuje žalovaný správní orgán za nečinný v rozporu se zákonem. Dále doložila, že za účelem ochrany proti nečinnosti požádala příslušný organizačně nadřízený správní orgán (Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) o vydání opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), neboť tuto žádost ze dne 12. 5. 2025 žalobkyně připojila k žalobě. Komise v reakci na to vydala Opatření proti nečinnosti ze dne 9. 6. 2025, č. j. MV-80909-3/SO-2025, jež je součástí správního spisu, přičemž stanovila žalovanému lhůtu pro vydání rozhodnutí do 60 dnů od výsledku účastníka řízení ve smyslu §169j zákona o pobytu cizinců. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, „[p]okud účastník řízení nesouhlasí s výsledkem, ke kterému nadřízený správní orgán dospěl v rámci postupu dle ustanovení § 80 správního řádu, pak bezvýsledně vyčerpá opravné prostředky, které mu na ochranu proti nečinnosti poskytuje správní řád a může se obrátit s nečinnostní žalobou na soud“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2012, čj. 9 Ans 16/2012-84). Žalobkyně nesouhlasila se způsobem stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí, vyčerpala proto prostředky k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, a to z jejího pohledu bezvýsledně.
9. Žaloba je včasná, neboť žalobu na ochranu proti nečinnosti lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí (§ 80 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba ze dne 10. 6. 2025 byla podána u soudu včas ve lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s. (k běhu lhůt ve správním řízení, od nichž se tato skutečnost odvíjí, viz níže).
10. Za tohoto stavu soud přistoupil k posouzení ve věci samé.
11. Soud vyšel z následující právní úpravy:
12. Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
13. Dle § 169 odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců) ve znění účinném do 30. 6. 2023 (v rozhodném znění) *o žádosti rozhoduje ministerstvo ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky. Dle Čl. IV odst. 1 věty první novelizačního zákona č. 173/2023 Sb. řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
14. Žaloba je důvodná.
15. Zprvu soud uvádí, že zrušením správního rozhodnutí soudem počne správnímu orgánu běžet nová lhůta pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

- dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015-30, bod 17). Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2025, č. j. 57 A 6/2024-34, nabyl právní moci dne 25. 2. 2025 (zrušující rozsudek). Od tohoto data počala žalovanému běžet nová lhůta k vydání rozhodnutí. Ta se řídí ustanovením § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023, podle něž činí základní lhůta pro vydání rozhodnutí 60 dnů, resp. 90 dnů ve zvláště složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky. „Základní“ lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému marně uplynula dne 28. 4. 2025. I pokud by byl případ žalobkyně posouzen jako zvláště složitý, lhůta pro vydání rozhodnutí by uplynula dne 27. 5. 2025.
16. Ze správního spisu soud ověřil, že po nabytí právní moci zrušujícího rozsudku dne 25. 2. 2025 žalovaný učinil první úkony až dne 26. 3. 2025, kdy výzvou č. j. OAM-14691-23/ZM-2023, č. j. MV-52572-1/OAM-2025, vyzval žalobkyni k poskytnutí součinnosti při dokazování. Konkrétně žádal žalobkyni o sdělení, zda již složila zkoušku z českého jazyka na úrovni minimálně B1 společného evropského rámce pro jazyky (CEFR), a tuto skutečnost doložila příslušným certifikátem. Dále žádal o sdělení, zda žalobkyně požádala o uznání (nostrifikaci) středoškolského vzdělání ve Vietnamu, případně u jakého krajského úřadu žádost podávala, kdy a pod jakou spisovou značkou je řízení o ní vedeno, případně doložila rozhodnutí příslušného krajského úřadu o uznání vzdělání.
 17. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala podáním doručeným žalovanému dne 3. 4. 2025, k němuž připojila fotografii Rozhodnutí XXX, ze dne XXX, č. j. XXX, jímž byla přijata do bakalářského studia od akademického roku 2024/2025 ve studijním programu XXX. Z připojeného dokladu elektronického podání je patrné, že bylo doručeno do datové schránky žalovaného dne 3. 4. 2025. K tomu žalobkyně dále uvedla, že originál tohoto dokumentu má žalovaný k dispozici, neboť jej předložila k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia. Konstatovala, že z jejího přijetí ke studiu je možno dovodit, že složila zkoušku z českého jazyka a má nostrifikaci maturitního vysvědčení. Žádala proto žalovaného o sdělení, zda je tato její součinnost dostačující, nebo žalovaný i nadále požaduje doložení dokumentů, které uvedl ve výzvě.
 18. Nato žalovaný žádostí č. j. OAM-14691-22/ZM 2023, MV-52572-2/OAM-2025, požádal XXX o ověření studia žalobkyně. Univerzita na dotaz reagovala přípisem XXX ze dne XXX, jímž potvrdila, že žalobkyně byla účastnicí XXX.
 19. Následně byl žalovaný více než dva měsíce nečinný, a to až do dne 6. 6. 2025, kdy předvoláním č. j. OAM-14691-24/ZM-2023, č. j. MV-52572-3/OAM-2025, předvolal žalobkyni k výslechu na den 8. 7. 2025 v 9:00 hod. Dne 9. 6. 2025 Komise vydala výše zmíněné opatření proti nečinnosti. Dne 11. 6. 2025 bylo žalovanému doručeno podání, kterým žalobkyně žádala o odročení výslechu na druhou polovinu měsíce srpna. Rozhodnutí ve věci samé dosud nebylo vydáno.
 20. Z uvedeného je zřejmé, že je žalovaný správní orgán v řízení o vydání zaměstnanecké karty žalobkyně nečinný. V zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí sice vyzval žalobkyni a Univerzitu Jana Evangelisty Purkyně k součinnosti, avšak poté byl více než dva měsíce pasivní a ničeho nekonal, se získanými dokumenty nijak nepracoval, ani nežádal o jejich doplnění. Další krok učinil až po uplynutí této lhůty, a to dne 6. 6. 2025.
 21. Na tomto místě soud uvádí, že marné uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí nelze přičítat k tíži žalobkyně. Byť žalobkyně předložila jiný dokument, než žalovaný původně
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

vyžadoval, dotázala se žalovaného, zda jsou předložené dokumenty dostačující, na to však žalovaný nijak nereagoval. Procesní odpovědnost za marné uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí tak tíží pouze žalovaný správní orgán.

22. K závěru, že žalovanému marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, ostatně dospěla také Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která (po marném uplynutí zákonné lhůty) vydala Opatření proti nečinnosti žalovaného ze dne 9. 6. 2025, jímž sice formálně žalobkyni vyhověla a uložila žalovanému lhůtu k vydání rozhodnutí, ovšem počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí navázala na událost, a to na provedení výsledku dle § 169j zákona o pobytu cizinců (do 60 dnů od provedení tohoto výsledku). Podle stanoviska osudu ale takovýmto opatřením žalobkyni nebyla poskytnuta účinná ochrana proti nečinnosti žalovaného. K provedení výsledku totiž nebyla stanovena žádná lhůta. Počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí je tak navázán na událost nejistého data (srov. také závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 26. 6. 2024, čj. 57 A 8/2024-32). Skutečnost, že se žalobkyně 1x z výsledku omluvila, na výše uvedeném závěru ničeho nemění. Opatření proti nečinnosti vydané Komisí žalovaný správní orgán dostatečně „nemotivuje“ k tomu, aby ve správním řízení, v němž je ke dnešnímu dni již několik měsíců nečinný, bez zbytečného odkladu činil veškeré nezbytné úkony. Nelze také pominout, že lhůta 60 dnů od provedení výsledku je nepřiměřeně dlouhá, neboť více než zdvojnásobuje základní zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí, aniž by k tomu byly z obsahu spisového materiálu zjevné objektivní důvody.
23. Jelikož lhůta k vydání rozhodnutí žalovaného marně uplynula a rozhodnutí ve věci žalobkyně dosud nebylo vydáno, je žalobní argumentace důvodná.
24. Při stanovení přiměřené lhůty ke splnění zákonem uložené povinnosti není soud návrhem žalobců vázán (srov. KADLEC, O. In. KUHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 692). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*přiměřenost určené lhůty k vydání rozhodnutí je nutno poměřovat s okolnostmi posuzovaného případu. Správní soud nečinnostní žalobě vyhovuje tehdy, je-li zde nezákonný stav v podobě nečinnosti správního orgánu. Určená lhůta k vydání rozhodnutí by měla reflektovat zájem na co nejrychlejší reálně možném odstranění této nečinnosti. V zásadě lze konstatovat, že soud by měl v rámci zákonem stanoveného maximálního rozpětí určit lhůtu co nejkratší, která ale ještě poskytuje prostor potřebný jednak pro urychlené vykonání těch úkonů, které je ve správním řízení nezbytné učinit před vydáním rozhodnutí, jednak pro vydání samotného rozhodnutí. (...) Co se týče úkonů, které bude ve správním řízení nezbytné učinit před vydáním rozhodnutí, lze uvést, že konkrétní identifikace těchto úkonů společně s odůvodněním jejich nezbytnosti je záležitostí žalovaného správního orgánu. Prostřednictvím vyjádření v řízení o žalobě, případně u ústního jednání, má žalovaný správní orgán možnost předestřít své úvahy v daném směru. Není úkolem správního soudu, aby za správní orgán dovozoval, jaké procesní úkony ještě žalovaný považuje za nezbytné v řízení učinit a z jakého důvodu by mělo jít o nezbytné úkony. Jedinou výjimkou je situace, kdy by nezbytnost provedení takového úkonu vyplývala přímo ze zákona“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 21/2017-57, body 22 a 23).*
25. V nyní projednávané věci soud vzal v úvahu délku zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaného a značnou délku trvání nečinnosti žalovaného. Zároveň však dbal na to, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

bylo žalovanému umožněno řádně shromáždit nezbytné podklady k vydání rozhodnutí ve věci samé. Dospěl proto k závěru, že přiměřená lhůta, v níž bude žalovaný schopen splnit své povinnosti, činí 30 dnů.

Závěr a náklady řízení

26. Soud proto podle ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů, kterou považuje za přiměřenou s ohledem na okolnosti věci. Na žalovaném nyní bude, aby o žádosti žalobkyně věcně rozhodl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci procesně úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč a náklady právního zastoupení za dva hlavní úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif/AT, tj. celkem 9 240 Kč), za dva režijní paušály po 450 Kč (§ 13 odst. 4 AT, tj. celkem 900 Kč) a DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem, a to ve výši 2 130 Kč, tedy celkem 14 270 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. srpna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.